

ganske naturligt, at de tillaes paa samme Maade med fortløbende Numre fra det Amt, fra hvilket de har modtaget deres Mandat. For Københavns Vedkommende, hvor der er Forholdstalsvalg, er der intet til Hinder for, at Medlemmerne, som ogsaa her er valgte i en vis Nummerfølge, tillaes med: Det ærede 8de eller 1ste Medlem for København; eller hvad Nummer det nu er.

Vort Ændringsforslag gaar da ganske simpelt ud paa at bevare den Tradition, vi har gennem de snart 70 Aar, vi har haft en Rigsdag; vi ser ingen Anledning til at gøre nogen Forandring. Hertil kommer endvidere, at der jo kan være et Medlem, der har et Navn, som ved en eller anden lidt forkert Betoning kunde udtales paa en saadan Maade, at det medførte ikke blot Smil, men maaske Latter — det har man jo hørt før ude paa Møder. Det, der for Forslagsstillerne er det afgørende, er imidlertid at hævde den Opfattelse, at her sidder vi alle i Kraft af et Mandat, og vi tiltaler hinanden som Mandatindehavere, enten som Repræsentanter for en enkelt Valgkreds eller som Repræsentanter for det Amt, hvorfra vi er valgte, eller som Repræsentanter for Hovedstaden, hvor der findes en anden Valgmaade end for det øvrige Land. Landstinget har beholdt den gamle Form for Tiltale, og jeg synes ikke, der er nogen som helst Anledning for Folketinget til at gøre en Forandring. Den ærede Ordfører har heller ikke, synes jeg, givet nogen særlig Grund for en Forandring. Jeg anbefaler altsaa vort Ændringsforslag. Det behøver ikke, saaledes som den ærede Ordfører mente, at give Anledning til nogen lidenskabelig Drøftelse; det er jo let at overse, og de fleste har maaske allerede taget Standpunkt til Sagen. Jeg skal henholde mig til denne ganske korte Motivering og anbefale Ændringsforslaget til Vedtagelse.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg vil først give det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) min Tilslutning til de Bemærkninger, han fremsatte, og anbefale ærede Medlemmer at støtte hans Forslag. Dernæst vil jeg bede ærede Medlemmer om at stemme imod Ændringsforslaget til § 28, hvorved det fastslaas, at ogsaa korte Bemærkninger skal fremsættes fra Talerstolen. Det er rigtigt, at Talerne her i Rigsdagen skylder baade Stenografer og Referenter et Hensyn, forudsat at man sætter Pris paa at blive refereret, men

det Hensyn, man skylder dem, er at tale saa højt, at det kan høres i denne Sal, og ikke at staa og mumle ned i Papirerne, hvad mange mener er en fornem parlamentarisk Skik. Hvis Medlemmerne gjorde sig det til Vane at Hensyn til Tilhørere og Referenter at tale saaledes, at det kan høres, saa behøvede man ikke at indføre en Bestemmelse om, at Medlemmerne, fordi de ønskede at fremsætte en kort Bemærkning, en personlig Bemærkning eller en Berigtigelse, skulde have den betydelige Uøjlighed, som det er at færdes i denne Sal og at bestige saa høj en Talerstol som denne med en saa glat og farlig Trappe, som den har.

Men idet jeg opfordrer ærede Medlemmer til at stemme dette Ændringsforslag ud, vil jeg tillige bede dem stemme imod Ændringsforslaget til § 30, hvor en kort Bemærkning fra at skulle være en personlig Bemærkning og en Berigtigelse ændres til blot at skulle være en kort Bemærkning, idet det nemlig sikkert er Meningen og bør være Meningen med korte Bemærkninger i en parlamentarisk Debat, at de kun bruges som personlige Bemærkninger og Berigtigelser. Hvis man indskrænkede dem dertil, vilde der ikke komme saa mange af dem, som der hyppigt kommer, og saa vilde det ogsaa meget bedre kunne lade sig gøre at fremsætte dem fra Pladserne.

Tillige vilde jeg gerne opfordre ærede Medlemmer til at stemme imod Ændringsforslag Nr. 31, som gaar ud paa at give Formanden Bemyndigelse til at give Ordet for korte Bemærkninger, selv om Ministre har forlangt Ordet. Jeg tror, at dette Ændringsforslag ikke kan gennemføres, fordi det ganske sikkert maa stride imod Grundlovens § 58. I Grundlovens § 58 hedder det: „Ministrene har i Embeds Medfør Adgang til Rigsdagen og er berettigede til under Forhandlingerne at forlange Ordet, saa ofte de vil, idet de i øvrigt iagttager Forretningsordenen“. Dette „i øvrigt iagttager Forretningsordenen“ kan selvfølgelig ikke berettige Forretningsordenen til at hindre Ministrene i at faa Ordet, saa ofte de vil, og det kan dog fornuftigvis ikke være Grundlovens Mening at give Ministrene en Ret til at forlange Ordet, naar de ikke kan faa det. At forlange Ordet maa naturligt betyde at faa Ordet, men kan man efter Forretningsordenen hindre dem i at faa Ordet, fordi korte Bemærkninger skal gaa forud, saa maa man jo ogsaa efter Forretningsordenen kunne hindre dem i at faa Ordet,